

Arrest

nr. 147 352 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 29 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwante in neergaande lijn van een Belgisch onderdaan.

Op 29 december 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormen de bestreden beslissingen die luiden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.07.2014 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 dient een bloedverwant in neergaande lijn vanaf de leeftijd van 21 jaar, 'ten laste' te zijn van de persoon die wordt vervoegd.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld. Ter staving van het onvermogen zijn in het land van herkomst werd een attest van 12.03.2014 voorgelegd, die op verklaring van betrokkene zelf werd afgeleverd. Vooreerst betreft het dus een verklaring op eer waar geen bewijslast kan van uitgaan omdat het niet werd geverifieerd door de bevoegde autoriteiten, bovendien lijkt het erop dat betrokkene sinds haar komst naar België in 2011, niet meer is teruggekeerd naar eigen land. Dit blijkt impliciet uit haar paspoort, dat intussen reeds verstreken is en uit het feit dat geld op haar Belgische rekening werd overgemaakt voorafgaande aan de (nieuwe) aanvraag gezinshereniging. Het hoeft dus niet te verbazen dat betrokkene geen inkomen gegereerde in het land van herkomst, ze verbleef echter reeds in België. Dit attest bewijst echter niet dat betrokkene reeds onvermogen was toen ze nog in eigen land verbleef. Het bewijs dat betrokkene reeds financieel afhankelijk was van de referentiepersoon in het land van herkomst, ontbreekt eveneens. Het bewijs dat betrokkene sinds eind 2013 regelmatig een bedrag van de referentiepersoon kreeg overgemaakt, is hierbij niet dienstig. Betrokkene kan geen rechten onlenen aan een situatie van onvermogen die zij door illegaal verblijf in België voor zichzelf heeft gecreëerd. In die zin doet het attest van het ocmw evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. 't Is immers niet omdat betrokkene geen ocmw steun geniet, dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond van in het land van herkomst en betrokkene daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon.

Wat betreft de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon dient trouwens opgemerkt te worden dat uit het attest van Fod Sociale Zekerheid blijkt, dat een deel van het inkomen een integratietegemoetkoming betreft. Met dit deel van het inkomen kan geen rekening worden gehouden. Het is immers specifiek bestemd om door de referentiepersoon besteed te worden in het kader van haar extra kosten als gehandicapte en betreft een inkomen uit een 'aanvullend bijstandstelsel'. Wat overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet in rekening kan worden gebracht. De inkomensvervangende vergoeding die de Belgische referentiepersoon ter beschikking heeft bedraagt slechts 1090,37 €. Wat minder is dan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, eveneens overeenkomstig de vereisten van voornoemd art. 40ter van de wet. Gezien het 'ten laste' zijn in het verleden onvoldoende werd aangetoond, werd het hier niet nodig geacht overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid de behoeftenanalyse te doen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan het verblijfsrecht niet worden toegestaan.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.
Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“(…)”

2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 29.12.2014 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft.

5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

6. Aangaande het ten laste zijn van de referentiepersoon

Verzoekster woont sedert het jaar 2011 met haar moeder in België en heeft hij nooit gewerkt.

Een persoon die meer dan 6 maanden zonder te werken heeft samengewoond met haar onderhouder moet als ten laste worden beschouwd.

Omdat verzoekster langer dan 6 maanden inwoont bij haar moeder aanvaardt de rechtspraak dat er dan een VERMOEDEN van tenlasteneming geldt.

Het "ten laste" zijn is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.

Dat bevestigde het Europese Hof van Justitie (HvJ, C-215/03, Oulane en C-1/05, Jia). De DVZ past echter steeds zijn eigen interne criteria toe, vaak zonder rekening te houden met andere mogelijke bewijsmiddelen. Dat is strijdig met de rechtspraak van het Hof.

De criteria die de DVZ in de praktijk gebruikt zijn de volgende:

- Bewijs dat het familielid gedurende minstens 6 maanden vóór de aanvraag gezinshereniging (financieel) ondersteund werd: meestal wordt dit bewezen met bankuittreksels waaruit blijkt dat er geld gestort werd naar het familielid in het herkomstland
- De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin bijstand verleend moet worden. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat minstens 6 maanden financiële steun moet bewezen worden is strijdig met de richtlijnen van de Commissie.
- inkomen van de te vervoegen persoon.
Indien de aanvrager reeds geruime tijd (illegaal) verblijft in België beschouwt de DVZ hem als ten laste van de te vervoegen persoon, wanneer:
- beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres, of
- de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert.

De verschillende criteria die de DVZ in de praktijk hanteert (zie hierboven) zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip "ten laste". Deze criteria zijn mogelijk te streng en kunnen steeds getoetst worden aan de wetgeving door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster heeft een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon. Zij verblijft sedert 2011 in België en heeft nooit een inkomen gehad in België noch in het land van herkomst.

Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht door te stellen dat verzoekster onvoldoende zou aantonen dat ze afhankelijk is van de referentiepersoon.

Het begrip ten laste houdt onder meer in dat verzoekster gedurende de periode van haar verblijf in België afhankelijk dient te zijn van de referentiepersoon. Verzoekster legt daaromtrent stukken (lees: attest ocmw) voor waaruit blijkt dat zij geen financieel steun heeft gehad van de overheid. Is het niet voldoende dat men gedurende een periode van 4 jaar afhankelijk is geweest van de referentiepersoon?

Verwerende partij dient te verduidelijken wat het begrip 'ten laste' inhoudt aangezien zij daaromtrent een discretionaire bevoegdheid hebben. Verzoekster heeft het recht om te weten wat de voorwaarden zijn om als 'ten laste' te kunnen beschouwd worden.

Aangezien verzoekster niet gemachtigd is om te werken is het eveneens uitgesloten om te beweren dat ze bepaalde inkomsten heeft genereerd. Verzoekster heeft gedurende de periode van haar verblijf in België samen met de referentiepersoon gewoond. Dat toont toch meer dan voldoende aan dat ze een afhankelijkheidsrelatie had met de referentiepersoon.

Verzoekster legt bovendien een bijkomend stuk voor waaruit blijkt dat ze niet is ingeschreven bij de kas voor sociale zekerheid.

In tegenstelling tot datgene verwerende partij beweert toont het document aangaande haar onvermogenheid in haar land van herkomst wel aan dat ze geen inkomsten of vermogen heeft in het

land van herkomst. Het document werd afgeleverd door de Ministerie van Financiën, met andere woorden, de bewering van verwerende partij raakt kant noch wal.

Verwerende partij schendt flagrant het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel aangezien ze niet meedeelt op basis van welke stukken het ten laste zijn kan aangetoond worden.

Nu verwerende partij haar praktijk ten aanzien van vroeger aangaande het begrip 'ten laste' heeft veranderd en het voormeld begrip strikter interpreteert dient ze ook aan te geven hoe verzoekster haar afhankelijkheidsrelatie kan aantonen. Het is niet voldoende om zomaar de stukken die door verzoekster worden voorgelegd af te wijzen als zijnde niet dienstig.

Verwerende partij schendt hierdoor flagrant het vertrouwensbeginsel aangezien de burger niet meer kunnen vertrouwen op de handelingen van verweerder.

7. Aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

Verwerende partij stelt dat de referentiepersoon een inkomensvervangende tegemoetkoming ontvangt en niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken..

Zij stelt vervolgens dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en concludeert bijgevolg dat het niet nodig is om een behoeftenanalyse te doen. Verwerende partij dient zich aan de motiveringsplicht te voldoen en kan niet zomaar beslissen om geen onderzoek te doen aangaande de inkomsten van de referentiepersoon omdat er niet voldaan zou zijn aan één van de voorwaarden.

Criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Het voorgestelde artikel 10, § 5, luidt:

“§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In het voornoemde arrest *Chakroun t/ Minister van Buitenlandse Zaken* van 20 maart 2010 heeft het Hof van Justitie immers de criteria moeten onderzoeken die Nederland had ingevoerd om het voorhanden zijn van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten aan te tonen. Het heeft toen inzonderheid het volgende geoordeeld:

“47. Volgens artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn kunnen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen en –pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.” De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige

bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. Het voorgestelde artikel 10, § 5, kan alleen worden aangenomen indien het grondig wordt herzien.

Kortom komt het erop neer dat conform de Vreemdelingenwet verwerende partij minstens een behoeften-analyse diende te verrichten alvorens een definitieve beslissing te nemen in het dossier van verzoeksters. Immers, uit geen enkel element blijkt dat verwerende partij een behoeften -analyse van de concrete gezinssituatie of zelfs hiertoe een poging heeft ondernomen door stukken aan verzoeksters of de referentiepersoon op te vragen.

Tot op heden is er geen enkel probleem geweest met de inkomstensituatie van de referentiepersoon.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt echter wel dat verwerende partij verwezen heeft en zich gebaseerd heeft op zogenaamde minimumbedrag zoals omschreven in artikel 10 van de Vreemdelingenwet en zo geen ruimte heeft voorzien voor een behoeften-analyse van de concrete situatie van verzoekster met zijn gezin.

Het is voor verzoekster niet te begrijpen hoe op 29.12.2014 verwerende partij een negatieve beslissing kon nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoekster, of beter gezegd rekening houden met het gebrek aan gegevens in het concrete dossier van verzoekster die te wijten is aan verwerende partij.

Redelijkheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij deze concrete gegevens van het dossier van verzoekster mee in overweging moeten nemen of minstens opvragen en in de definitieve beoordeling van de visumaanvraag van verzoekster integreren.

Ook diende verwerende partij na te gaan welke kosten de referentiepersoon heeft om dan te oordelen of het inkomen al dan niet voldoende is.

Men kan niet zomaar concluderen dat het inkomen van de referentiepersoon net boven de armoederisicogrens van 1000 EUR is en dat dat onvoldoende zou zijn om te overleven.

Tevens dient men in de bestreden de beslissing de bestaansmiddelen om te overleven dat volgens verwerende partij niet voldoende is cijfermatig te preciseren. Nergens uit de bestreden beslissing kan men afleiden waarom het inkomen niet voldoende is en hoe groot de uitgaven van de referentiepersoon bedragen. Verwerende partij meent dat uit het inkomenbewijs dat door verzoekster wordt voorgelegd blijkt dat de referentiepersoon geen voldoende bestaansmiddelen heeft maar verweerder schiet te kort door niet aan te tonen wat de effectieve uitgaven zijn van de referentiepersoon.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat de exceptie opgeworpen door de verwerende partij aangaande de onontvankelijkheid van het beroep omdat inmiddels een bijlage 19ter opnieuw werd afgeleverd, dient verworpen te worden. Zoals de verwerende partij zelf stelt, geeft dit aan de verzoekende partij slechts een tijdelijk verblijfsrecht dat mogelijks afloopt op 6 juli 2015, hetzij kortelings.

Uit het middel blijkt dat deze zich richt tegen de eerste bestreden beslissing die de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden inhoudt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een

“afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat niet afdoende is aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon, meer bepaald in het verleden in het herkomstland.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt dat zij sedert 2011 bij haar moeder woont, nooit werkte en een persoon die meer dan zes maanden inwoont, wordt vermoed ten laste te zijn. Het begrip “ten laste zijn” mag op alle mogelijke manieren bewezen worden. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Europese Hof van Justitie.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.(...)”.*

Artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 52, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat het de aanvrager toekomt te bewijzen dat hij ten laste is van de persoon in functie van wie hij de aanvraag heeft ingediend. De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid’ van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Het volstaat niet dat een vreemdeling in een ver verleden ten laste was of in de toekomst zal zijn van een familielid dat gebruik maakte van het recht van vrij verkeer. De afhankelijkheidssituatie dient effectief te bestaan op het ogenblik dat de vreemdeling verzoekt om een hereniging met de Belg of de gemeenschapsonderdaan. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk om – in het kader van de beoordeling van de realiteit van het ten laste zijn – te stellen dat een vreemdeling die niet kan aantonen dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn afreis naar België, die er op gericht was een verblijfsrecht van meer dan drie maand in België te verwerven, materieel gesteund werd door zijn in België verblijvende familielid, in casu de moeder, niet kan beschouwd worden als zijnde ten laste van dit familielid. De verzoekende partij interpreteert de feitelijke beoordeling die het bestuur maakt inzake de in de wet gestelde vereiste van het ten laste zijn ten onrechte als zouden er bijkomende voorwaarden opgelegd worden. De vraag naar bewijzen dat de verzoekende partij onmiddellijk voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag gesteund werd door haar zoon is er immers slechts op gericht vast te stellen dat zij ten laste is van de persoon die zij vervoegt. Dit is zeker zo indien een aanvraag is voorafgegaan door meerdere aanvragen zo niet kan eenieder willens en wetens op eenvoudige wijze een afhankelijkheidssituatie aansturen. Het gegeven dat de verzoekende partij voorafgaandelijk aan huidige aanvraag geld ontving van de referentiepersoon kan bezwaarlijk op zich zonder bijkomende bewijzen aanvaard worden als het voldoende aantonen van het ten laste zijn in hoofde van de verzoekende partij. Evenmin geldt er een vermoeden in de vreemdelingenwet dat het volstaat zes maanden in te wonen, zonder werknemer te zijn en zonder een beroep te doen op het OCMW als zijnde afdoende om aan te tonen dat de aanvrager ten laste is van de referentiepersoon. Er dient een onderscheid gemaakt te worden tussen het begrip “ten laste zijn” fiscaal-rechtelijk en het begrip “ten laste zijn” in de vreemdelingenwetgeving.

Voorts blijkt duidelijk uit de eerste bestreden beslissing wat de verwerende partij interpreteert als zijnde ten laste nu zij in casu meldt dat geen bewijs voorligt dat de verzoekende partij in haar herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Dit motief vindt steun in het administratief dossier.

Het document dat de verzoekende partij voorlegde betreffende haar gebrek aan inkomsten in het herkomstland dateert van 12 maart 2014 en spreekt zich niet uit over de periode voor de vervoeging van de verzoekende partij met de referentiepersoon. Het motief in de bestreden beslissing dat stelt: *“bovendien lijkt het erop dat betrokkene sinds haar komst naar België in 2011, niet meer is teruggekeerd naar eigen land. Dit blijkt impliciet uit haar paspoort, dat intussen reeds verstreken is en uit het feit dat geld op haar Belgische rekening werd overgemaakt voorafgaande aan de (nieuwe) aanvraag gezinshereniging. Het hoeft dus niet te verbazen dat betrokkene geen inkomen gegereerde in het land van herkomst, ze verbleef echter reeds in België. Dit attest bewijst echter niet dat betrokkene reeds onvermogen was toen ze nog in eigen land verbleef. Het bewijs dat betrokkene reeds financieel afhankelijk was van de referentiepersoon in het land van herkomst, ontbreekt eveneens. Het bewijs dat betrokkene sinds eind 2013 regelmatig een bedrag van de referentiepersoon kreeg overgemaakt, is hierbij niet dienstig. Betrokkene kan geen rechten onlenen aan een situatie van onvermogen die zij door illegaal verblijf in België voor zichzelf heeft gecreëerd. In die zin doet het attest van het ocmw evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. ‘t Is immers niet omdat betrokkene geen ocmw steun geniet, dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond van in het land van herkomst en betrokkene daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon.”* is correct en kennelijk redelijk.

De afwijzing in de bestreden beslissing om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren omwille van het ontbreken van een attest van onvermogen in het herkomstland voor de afreis naar België en het vervoegen van de referentiepersoon is afdoende en volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Gelet op deze vaststelling is het motief aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon overbodig en dient de kritiek hierop niet te worden beantwoord. Kritiek gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gelet op het determinerend motief was de verwerende partij evenmin er toe gehouden te onderzoeken welke bijkomende middelen noodzakelijk waren en een behoefteanalyse te verrichten en na te gaan of het inkomen van de referentiepersoon al dan niet voldoende is en in welke mate niet rekening houdend met desgevallend de uitgaven.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze zij het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel geschonden acht. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

Het middel is, in zoverre onontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

“8. Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten

De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijk motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoekster dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat het gemeentebestuur in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om het gemeentebestuur te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.”(I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek–algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoekster is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Het middel is gegrond.”

2.2.2. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan de verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in

deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen, ...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In casu is dit onderzoek gebeurd blijkens de tweede bestreden beslissing die het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden, met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, geoordeeld dat *“Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché”* (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (*“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”*, eigen vertaling, zie ook RvV 28 juni 2011, nr. 64 084, RvV 28 juni 2013, nr. 101 636 en RvV 28 juni 2013, nr. 101 637), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 20”* dat *“desgevallend”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari nr. 226.182; RvS 23 januari 2014, nr. 226.184; RvS 23 januari 2014, nr. 226.185). De Raad van State benadrukte daarenboven reeds dat *“[d]e verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010 [...] niet dienstig [is] omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een*

beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn.” (RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

De verzoekende partij voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. Gelet op het voorgaande kan een verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet volstaan. Zoals reeds werd gesteld laat het feit dat de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat de verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft. Ten overvloede kan hiervoor verwezen worden naar de plicht die artikel 8 van de vreemdelingenwet oplegt.

De verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Gelet op deze vaststelling dient het derde middel niet besproken te worden. Het bevel om het grondgebied te verlaten is vernietigd zodat de eerste bestreden beslissing niet meer gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Derhalve kan het onderdeel dat de schending van artikel 8 van het EVRM beoogt niet dienstig aangevoerd worden (RvS 25 maart 2004, nr. 129.737; RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die de weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudt, kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die de afgifte is van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 29 december 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 29 december 2014 worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN